

Neděle 13. po Trojici
Mk1,9-13
14.9.2025

Pozdrav:

Milost vám a pokoj, kteří jste v Kristu Ježíši.

Introit:

Propastnými tůněmi je vedl jako koně pouští,
ani neklopýtli, jako dobytek sestupující na pláň.
Hospodinův duch je vedl do místa odpočínutí.
Tak jsi vedl svůj lid a proslavil jsi své jméno.

Píseň: 195

Čtení: 1Kr19,1-8

Píseň: 260

Kázání: Mk1,9-13

Jan Křtitel je u Jordánu a křtí na odpuštění hříchů. Zvěstuje soud. *V těch dnech přišel Ježíš z Nazareta v Galileji a byl v Jordánu pokřtěn.* Čtenáři, ale i nám, svědek víry Marek představuje člověka Ježíše z Nazaretu. Jako by Ježíš byl jeden z mnoha, který zaslechli volání Jana Křtitele.

Tak tedy, Ježíš je jako my hříšným a potřebuje křest, nebo je to jinak? Zatím to tak vypadá.

Abychom pochopili, kdo vlastně Ježíš Kristus je, tak nás Marek vede od prvních kroků a chvil Ježíše z Nazaretu k jeho vystoupení. Ježíš se projevuje jako ten, který se nad hříšné lidi nepovyšuje. Moc dobře ví, jak je člověk odkázán na Boží slitování.

A hned (v tom (ek.)) vystoupě z vody, uzřel nebesa otevřená a Ducha jakožto holubici, sestupujícího na něj. Kdyby vyprávění o křtu skončilo u vyznání hříšnosti ve křtu, potom by opravdu Ježíš byl jedním z mnohých lidí. Rozhodující není sestup do vody, jako připomínka hrozícího soudu a smrti, který Jan Křtitel hlásá. Rozhodující je výstup z vody k novému životu, k nové naději, k novému stvoření. Proto je křest svátostí připomínající vzkříšení spolu s Kristem. Je to počátek nového života. Sestoupením do vod Jordánu Ježíš nevyznává svoji hříšnost, ale jde až do hlubin člověčího selhání a hříchu. Tam se Ježíš setkává s námi lidmi.

Uzřel nebesa otevřená, doslova roztržená. Ano, tak jako Jákob uviděl žebřík sestupující z nebe, nyní se nebesa doslova rozervala díky Božímu Synu. Prostor vyhrazený Bohu sestoupil a dotkl se země. Prostor vyhrazený Bohu je otevřen lidem, kteří rozpoznají v Ježíši z Nazaretu Krista.

Je zajímavé, že o synovství Ježíše, Syna Božího, ví Ježíš a my, kteří jsme četli text evangelia. Jan Křtitel, ani lidé obklopující Ježíše, nic neví. Ano, rozpoznat v Ježíši Syna Božího a Krista není jednorázový proces. Církev vznikající kolem evangelia Markova měla postupně na příběhu Ježíšově rozpoznat a rozpoznávat Ježíše jako Syna Božího a svého Pána.

Možná, že hlas z nebe měl Ježíšovi připomenout jeho synovství. Možná, že v této chvíli si Ježíš uvědomil sám sebe jako Syna Božího. O tom evangelium nevypráví. Jenom nám sděluje: Bůh ví o tom, že Ježíš je Syn Boží, nyní to ví i Ježíš a s ním i my.

Jako by pisatel Marek neuměl uvést příběh jinak než: *hned*. Jako by nás hnal vpřed. Jako by samotnému Ježíši nedával prostor v nihtaání se ve svých pocitech.

A hned do Duch vyvedl (vypudil (kr.)) na poušť. Ježíš je doslova vyhozen do pouště. Tentýž Duch, který Ježíše ujišťuje o jeho Synovství, jej hodí do pouště, kde je sám. Dodnes beduíni místo tresu smrti vyženou provinilce na poušť, kde bez ochrany druhých, bez vody, jen těžko přežije. Trest vykoná sama poušť. Ježíš se ocitá sám jen se satanem, dravou zvěří a s anděly, kteří jej *obsluhují* jako proroka Elijáše. Ti jsou jakoby skryti, ale způsobí, že Ježíš přežije.

Satan-diabolos, pomlouvač, je v novozákonním podání ten, který se emancipoval od Boha. Stává se zosobněním zla. Jestliže mluvíme o hříchu, tak je zde zpředmětněn. Zlo, které pramení z lidského hříchu, je zde zpředmětněno, stává se nadosobní mocí. Satanu se lze vzepít jedině spojením s někým, kdo je mocnější. S někým, kdo nad nadosobní silou hříchu zvítězí. Kdyby Ježíš neobstál ve střetnutí s tímto pomlouvačem, nemohl by být tím silnějším, který podle Mk3,27 přemůže a spoutá zloděje. Zloděje lidského srdce, duše, a nakonec i těla. Ano, už je tu ten mocnější, silnější, který přemáhá hřích. Člověk je moci hříchu vystaven a nepřekoná ji pouhým mravním vzepětím.

Ježíšův zápas s mocí toho zlého bude čtenář evangelia sledovat až do vítězného konce na kříži. Celý jeho životní příběh graduje, nikoli jenom protože to byla předepsaná nutnost, za kterou stojí Bůh. Ježíšův zápas s hříchem v podobě zosobněné záště, pomluv, nenávisti, závisi všech, kteří jej svým hříchem pověsili na kříž, končí vítězstvím.

Již jsme mluvili o satanovi, Duchu, který Ježíše obsluhoval, a ještě je zde zmínka o dravé zvěři. Jako by se zdáli vyplňovalo dávné proroctví: *Vlk bude pobývat s beránkem ... kojeneček si bude hrát nad děrou zmije.* Ano, už je to tu. Dostali jsme pozvánku do Božího království. Kde nespojitelné, nemožné v naší realitě, se díky Ježíši dokáže spojit. Vytváří se společenství těch, kteří navzdory své rozdílnosti mohou spolu pokojně pobývat.

Ještě jednu skutečnost bych zmínila. Pověděla jsem ji již v průběhu kázání: věřící člověk je vystaven náporu toho zlého, není zázračně vyňat z člověčenství. Je tu však naděje. Ježíš Kristus přemohl toho zlého. Opřeme se o něj ve chvílích ohrožení. Opřeme se o toho silnějšího a mocnějšího. Ten v Duchu svatém nás posiluje. Tak jako Elijáše i jiné svědky, v posledu Ježíše i nás anděly obsluhují ve chvílích zkoušek a pokušení.

Pane, prosíme, dej, abychom neklesali na mysli a duchu ve chvílích zkoušek beznaděje, nelásky, našeho sobectví. Dej, abychom našli cestu na poušť za tebou a tvým vítězstvím.

Amen.

Píseň: 558

Poslání:

Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům,
ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy,
proti nadzemským duchům zla.

Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj,
abyste se mohli v den zlý postavit na odpor,
všechno překonat a obstát.

Stůjte tedy opásáni kolem beder pravdou,
obrněni pancířem spravedlnosti,
obuti k pohotové službě evangeliu pokoje.

Požehnání:

Pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum,
hájití bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.
Amen.

Píseň: 406